

Forsl. t. L. om Forandr. i Loven af 28de Mai 1880.

Til §§ 1 og 2.

Naar det i Loven af 28de Mai 1880 § 4 h blev bestemt, at Amortisationen af Laanene i det højeste maatte udstrækkes til 45 Aar, da er man formentlig herved gaaet ud fra, at den aarlige Ydelse, der af Laantagerne vilde være at erlægge, næret at et passende Bidrag deraf vilde være at afgive til Administrationsudgifter og til Reservecifondet, dog ikke derved i det Hele vilde overstige 5 pCt. aarlig af Laanenes Størrelse, til hvilken Anskuelse man var ledet ved at henje til, hvorledes Forholdet var i saa Henseende ved andre Kreditforeninger saarom Kreditforeningen af jydsk Landeieendomsbesiddere, hvor den aarlige Ydelse ikke overstiger 5 pCt. Det viste sig imidlertid snart, at Forholdene ved de herommeldte Kreditforeninger for mindre Eiendomme vare væsentlig forskjellige fra Forholdene ved de øvrige Kreditforeninger, idet de mange smaa Laan ved hine Foreninger medførte betydeligt større Administrationsudgifter i Forhold til Laanenes Størrelse, ligesom de særegne Forhold ved dem føre med sig, at der maa have en forholdsvis stor Reservecifond. Paa Grund heraf fandtes det ved Fastsættelsen af Statutterne for disse Kreditforeninger nødvendigt at bestemme den aarlige Ydelse til $5\frac{1}{2}$ pCt., idet det antoges, at der ikke til Reserve- og Administrationsfonden turde paaregnes et mindre Tilskud end $\frac{2}{5}$ af den aarlige Indtægt, medens 4 pCt. vilde medgaa til Forrentningen af Kreditforeningernes Gjældsforfkrivninger, og $\frac{4}{5}$ pCt. vare nødvendige til Amortisationen af Laanene, naar denne skulde foregaa indenfor den fastsatte Tidsfrist af 45 Aar. En aarlig Ydelse af $5\frac{1}{2}$ pCt. af Laanenes Størrelse har imidlertid vist sig at være for byrdefuld for Interessenterne, og en Nedsættelse deraf til 5 pCt. som oprindelig paaænkt, er derfor bleven anset for meget ønskelig. En saadan Nedsættelse vil nu ikke ret vel kunne tilveiebringes ved at formindste Tilskudet til Administrationsfonden, ligesom det formentligt ikke heller turde være forsvarligt at nedsætte Tilskudet til Reservecifonden. Derimod antages det ikke at være forbunden med nogen Risiko hverken for Sikkerheden for de ydede Laan eller for Kreditforeningernes Stilling i det Hele, om Laanenes Amortisationstid blev forlænget. Ved at ansætte denne som foreslaet til indtil 52

Aar vil det nemlig kunne naaes, at den aarlige Ydelse kan ansættes til 5 pCt., uden at Bidragene til Reserve- og Administrationsfonden blive nedsatte, idet nemlig et Tilskud af $\frac{3}{5}$ pCt. aarlig vil kunne amortisere Laanene i $51\frac{1}{2}$ Aar. Den her foreslaede Forandring vil nødvendiggiøre Benyttelsen af Serier, og der er derfor i Lovforslagets § 2 optaget en dertil sigtende Bestemmelse under Henvisning til de i Loven af 19de Februar 1861 § 1 indeholdte Forskrifter.

Til § 3.

I Loven af 28de Mai 1880 er ikke optaget nogen til Bestemmelsen i Loven af 20de Juni 1850 § 2 b svarende Forskrift, idet man ved Lovens Affattelse gik ud fra, at efterat der ved Loven om Udpantning af 29de Marts 1873 § 15 var givet en almindelig Afgang for Laangivere mod Pant i faste Eiendomme til paa de nærmere i denne § angivne Vilkaar at betinge sig Afgang til uden Forlig eller Dom at gjøre Udlæg i Pantet, vilde de yderligere Begunstigelses, der ved Loven af 20de Juni 1850 § 2 b vare givne de øvrige Kreditforeninger, ikke behøves for de heromhandlede Kreditforeningers Vedkommende. Det har imidlertid i Praxis vist sig, at de Begunstigelses, der saaledes kunne gives udover Begunstigelseserne efter Lov af 29de Marts 1873 § 15, ikke ere af saa ganske ringe Betydning, idet der ifølge den sidstnævnte Lovbestemmelse ikke kan gjøres Udlæg i Pantet, naar Kapitalen forfalder paa Grund af Pantets Forringelse, ligesom det efter denne Bestemmelse paahviler Kreditor, forinden han strider til Udlæget, at give Debitor, forjaavidt han boer paa den pantsatte Eiendom, et Barsel af 3 Dage. De heromhandlede Kreditforeninger ere derfor uheldigt stillede, naar en Kreditor forringer sin Pant, idet de i saa Fald, som Forholdene nu ere, ville være henviste til den besværligere og bekostligere Søgemaalvei, ligesom det ikke er heldigt, at en Debitor, naar Fordringen forfalder paa Grund af Udeblivelse med Renter, skal have et Barsel forud. Under disse Omstændigheder, og da der herved iflun gives de heromhandlede Kreditforeninger de samme Begunstigelses, som tilkomme de øvrige Kreditforeninger i Landet, har man anset det for rigtigt nu ogsaa at føge Loven af 20de Juni 1850 § 2 b gjort anvendelig paa dem.